Μυρίζει Μπαρούτι

Η καινούρια παράσταση των Αστούρθων είναι γεγονός. Βαρεθήκατε τις γλυκανάλατες θεατρικές παραστάσεις; Σας έχουν κουράσει οι βαθυστόχαστες αναλύσεις; Ήρθε η ώρα να δείτε κάτι διαφορετικό: 'Μυρίζει Μπαρούτι'. Όποια κι αν είναι τα γούστα σας, ρομαντισμός, περιπέτεια, πιστολίδι, σεξ, ξύλο, καουμπόικα, ταινίες εποχής, δράση, μυστήριο εμείς εγγυόμαστε πως θα σας καλύψουμε.

Σκηνοθεσία:
Κωνσταντίνος Πουλής

Βοηθός Σκηνοθέτη:
Ντίνα Μαυρίδου

Κείμενα:
Γιάννης Κεντρωτάς, Νατάσα Κολομβότσου, Ελένη Λαμνάτου, Μαρία Περρή, Αχιλλέας Τζέμος, Λένα Υφαντή

Παίζουν:
Νίκος Αποστολάτος, Κλεοπάτρα Γιούσεφ, Σοφία Διαμαντέα, Χρίστος Καρλαύτης, Αλέξανδρος Κίτνης, Κώστας Κοντολέων,
Ειρήνη Κουτουρούσιου, Φίλιππος Λούβαρης, Ναταλία Ντάσιου, Αγγελική Χατζηδάκη

Επιμέλεια προγράμματος: Ελένη Λαμνάτου
Κουστούμια: Σοφία Διαμαντέα
Μουσική επιμέλεια: Φίλιππος Λούβαρης
Σχεδιασμός εντύπων, φωτογραφίες: Γιάννης Κεντρωτάς

Τα κείμενα γράφτηκαν στο πλαίσιο του σεμιναρίου «Συγγραφής θεατρικού έργου» υπό την επίβλεψη του Κωνσταντίνου Πουλή, στη σχολή γλωσσολογία (www.glossologia.gr).

Άδεια οπλοφορίας του Αχιλλέα Τζέμου

Ζίνα: Μίμη; Μίμη; Εσύ, είσαι;
Μίμης: Ναι;
Ζίνα: Μίμη;! Δεν το πιστεύω! Τι κάνεις;
Μίμης: Καλά, είμαι...(προσπαθεί να θυμηθεί το όνομά της)
Ζίνα: Ζίνα, Ζίνα.
Μίμης: Έλα, ρε Ζίνα, μη μου το χαλάς. Εδώ το'χα.
Ζίνα: Αχ, συγγνώμη! Βιάστηκα.
Μίμης: (συγκαταβατικά) Δεν πειράζει, Ζίνα, δεν πειράζει.
Ζίνα: Αχ, βρε Μίμη, από πότε έχω να σε δω, καλέ; Έχεις αλλάξει..
Μίμης: Αα, που να θυμάμαι. Πάει πολύς καιρός και ξέρεις είμαι και πολύ «μπίζι» τελευταία.
Ζίνα: Κάτσε, θα θυμηθώ... Στο σεμινάριο ζαχαροπλαστικής!
Μίμης: Σεμινάριο; Κάτι θυμάμαι, αλλά μου φαίνεται σαν να' χουν περάσει χρόνια.
Ζίνα: Τι χρόνια, καλέ; Πριν ένα μήνα ήτανε.
Μίμης: Ε, νταξ.
Ζίνα: Δε θυμάσαι που ήμασταν στην ίδια ομάδα;
Μίμης: Νταξ, νταξ.
Ζίνα: Τότε που σου την είπε άσχημα ο δάσκαλος, ο μεσιέ Λουί, μπροστά σε όλους;
Μίμης: Νταξ, λέμε.
Ζίνα: Ναι, που σου είπε ότι η μαρέγκα σου ήταν τόσο άθλια που ούτε γουρούνια δεν θα την τρώγανε;
Μίμης: Μη το κουράζεις, ρε Ζίνα, με λεπτομέρειες. Σου είπα, νταξ!
Ζίνα: Καλά, καλά. Μη θυμώνεις.
Μίμης: Δεν θύμωσα.
Ζίνα: Πάντως και να θύμωνες θα το καταλάβαινα. Σου την είπε άσχημα.
Μίμης: Ε, δε θύμωσα, λέμε.
Ζίνα: Πάντως, μπράβο σου Μίμη που είσαι έτσι ακομπλεξάριστος, Εγώ, αν μ' έκαναν έτσι σκουπίδι μπροστά σε όλους, δε θά ήξερα πού να κρυφτώ. Γιατί, μεταξύ μας, σε ξεφτίλισε τελείως μιλάμε! Δύσκολος άνθρωπος, ο μεσιέ Λουί. Αλλά δεν μπορώ να πω, εξαιρετικός δάσκαλος.

Περφεξιονιστής.
Μίμης: Είναι μη τονε πετύχω πουθενά, αλλά δε με νοιάζει, γιατί είμαι σε άλλη φάση τώρα και στα τέτοια μου (τα πιάνει γεμάτα) τον έχω γραμμένο. (κάνει περιγραφική κίνηση με το χέρι) Ξέρεις. Λούι, ο περφε-ξιο-νι-στής.
Ζίνα: Αχ, ναι, φαίνεται ότι είσαι σε άλλη φάση. Είσαι τόσο... διαφορετικός..
Μίμης: Διαφορετικός ε;
Ζίνα: Ναι, εγώ σε θυμάμαι με χωρίστρα στη μέση και ζιπουνάκι. Μήπως αγόρασες μηχανή;
Μίμης: Εεεε, όχι, το σκέφτομαι, όμως.
Ζίνα: Αχ, να πάρεις! Σου ταιριάζει. Δεν είναι, όμως, μόνο το ντύσιμο, φαίνεσαι και διαφορετικός. Ο τρόπος σου… Φαίνεσαι πιο... άντρας.
Μίμης: Έλα τώρα, μην υπερβάλλεις.
Ζίνα: Όχι αλήθεια… αφού τρόμαξα να σε γνωρίσω… περπατάς αρρενωπά, με αυτοπεποίθηση. Άσε, ντρέπομαι να στο πω..
Μίμης: Έλα τώρα, αφού το ξεκίνησες, άσε τις ντροπές.
Ζίνα: Αχ! Δίκιο έχεις, βρε Μίμη. Ποιες ντροπές; Εδώ φτιάχναμε μαρέγκα μαζί.
Μίμης: Ζίνα, η φάση με τη μαρέγκα κομμένη. Είμαι σε άλλη φάση τώρα. Γι' αυτό, άσε τα λόγια και λέγε.
Ζίνα: Μίμη… Είσαι πολύ κάβλα!
Μίμης: Είμαι, ναι!
Ζίνα: Αχ, εσύ τώρα πες μου. Γνώρισες κάποια;
Μίμης: Γνώρισα.
Μίμης: Είναι κουκλάρα. Μια 45άρα με τα όλα της.
Ζίνα: 45άρα; Α, ναι; Σου αρέσουν οι μεγάλες, ε;
Μίμης: Είναι επειδή είμαι και εγώ μεγάλος.
Μίμης: Θες να σ' τη δείξω;
Ζίνα: Πού καλέ, στη μέση του δρόμου;
Μίμης: Γιατί; Κλεμμένη την έχω; Να τη. (βγάζει περίστροφο)
Ζίνα: Αχ, καλέ τι ναι αυτό; Αληθινό είναι;
Μίμης: Ε, όχι και αυτό. Αυτή είναι γνήσια μπερέτα 45 χιλιοστών, φρέσκια από το εργοστάσιο. 100% «γκαραντί».
Μίμης: Ζίνα, από τότε που τη γνώρισα έχει αλλάξει η ζωή μου. Πάμε παρέα κάθε μέρα για σκοποβολή και περνάμε φανταστικά. Εγώ την

κρατώ γερά στα χέρια μου, τη ζουλάω, σπαρταράει και ξεχύνει ατσάλι.
Ζίνα: ...και πες μου Μίμη, κάνει μεγάλη ζημιά;
Μίμης: Μωρό μου, σε διαπερνά όπως ένα κομπρεσέρ το φρέσκο βούτυρο.
Ζίνα: Αχ, πάρ'το! Πάρ' το, γιατί αναστατώνομαι, όταν το αγγίζω. Και πώς και το αποφάσισες, Μίμη;
Μίμης: Ζίνα, οι εποχές που ζούμε είναι επικίνδυνες. Ακούω παντού για ένοπλες ληστείες, φόνους, βιασμούς. Ένας άντρας πρέπει να είναι έτοιμος για όλα. Το μόνο που μπορεί να σταματήσει έναν κακό με όπλο, είναι ένας καλός με όπλο.
Ζίνα: Αχ, τι έξυπνο! Εσύ το σκέφτηκες;
Μίμης: Ναι.
Μίμης: Και όλοι αυτοί οι ξένοι που μας έχουνε γεμίσει, είναι που είναι μαυριδεροί, είναι και άπλυτοι και δεν φαίνονται καθόλου στο σκοτάδι. Και ξέρεις, όταν πια τους δεις, θα ναι πολύ αργά.
Ζίνα: Ναι, Μίμη. Δεν έχεις άδικο. Και εγώ φοβάμαι συνέχεια. Τελευταία, εκεί που κοιμάμαι, όλο ξυπνάω τρομαγμένη από κάποιον θόρυβο. Αν ήξερες μόνο πόσο ανυπεράσπιστη νιώθει μια γυναίκα, όταν είναι μόνη και γυμνή στο κρεβάτι..
Μίμης: (αλλάζει κουβέντα) Τώρα, όμως, δε φοβάσαι, ε; Εδώ, μαζί μου;
Ζίνα: Όχι, καθόλου. Ίσα ίσα, αισθάνομαι… απελευθερωμένη!
Μίμης: Φαντάσου, Ζίνα, εγώ πόσο απελευθερωμένος αισθάνομαι.
Ζίνα: Αχ, Μίμη μου! Σε φαντάζομαι να καλπάζεις πάνω σ'ένα άσπρο άλογο στα καταπράσινα λιβάδια, να μπήγεις με πάθος τα σπιρούνια σου στα ιδρωμένα καπούλια του και να δαμάζεις με το λάσο σου άγριες κι ατίθασες φοράδες... Ή όχι, όχι, όχι! Σε σκέφτομαι να τρέχεις ημίγυμνος σε μια ερημική παραλία, φορώντας μόνο ένα μαύρο στενό speedo, με το μαυρισμένο σου κορμί να λαμπιρίζει από το Caroten και τα λάδια μαυρίσματος και μετά να βουτάς, για να βρεις εμένα, τη γοργόνα σου, μέσα την αφρισμένη θάλασσα, και με τα αντρικά, γεμάτα φουσκωμένες φλέβες χέρια σου να ρίχνεις απλωτές και να σκίζεις τον υγρό ωκεανό σαν γιγαντιαίο παλαμάρι…
Μίμης: …Καλαμάρι...
Ζίνα: Παλαμάρι…
Μίμης: Τέλος πάντων, Ζίνα, εγώ πια δε φοβάμαι ποτέ. Μη σου πω, μεταξύ μας τώρα, ότι φαντασιώνομαι κάθε μέρα εκείνη τη στιγμή.

Ζίνα: Ποια στιγμή, Μίμη;
Μίμης: Αχ, Παναγιά μου της λέω κάθε βράδυ που κάνω την προσευχή μου, κάνε το θαύμα σου και στείλε μου έναν. Άντε δύο, αλλά όχι παραπάνω.
Ζίνα: Τι, Μίμη;
Μίμης: Έναν απ'αυτούς τους μαυριδερούς θέλω, να 'ρθει να με ληστέψει.
Ζίνα: Αχ, Μίμη, μη! Με ταράζεις μ' αυτά που λες και φοβάμαι (τον χαϊδεύει στο μπράτσο).
Μίμης: Κι όμως, Ζίνα. Το παραδέχομαι. Κι ας μην είμαι από αυτούς που χαίρονται να κάνουν κακό στους άλλους. Όμως, θα του πω ξεκάθαρα, «αν έρθεις να με πειράξεις φίλε, τότε τα θέλει ο κώλος σου».
Ζίνα: Αχ, Μίμη. Είσαι τόσο ρωμαλέος. Και εγώ νιώθω τόσο τυχερή και ερεθισμένη που έπεσα πάνω σου. Πάμε σπίτι σου να μου δείξεις τα όπλα σου;
Μίμης: Όπως σου είπα είμαι πολύ «μπίζι», όμως λίγο χρόνο, για να σε κανονίσω θα τον βρω. Ξέρεις τα τελευταία χρόνια μένω με τη μητέρα μου και τις Τετάρτες έρχονται ο φίλες της για μπιρίμπα και δεν θέλει να την ενοχλούν. Ψάχνω για σπίτι αυτό τον καιρό, αλλά το ψάχνω με το πάσο μου, γιατί ψάχνω ένα σπίτι που θα είναι 'Μίμης', νταξ, να έχει δηλαδή μεγάλο μπαλκόνι και ανοιχτή θέα, αλλά να μην είναι ρετιρέ γιατί πληρώνεις πολλά τζάμπα πετρέλαια και σου τραβάνε όλο το ζεστό νερό όλοι οι άλλοι από κάτω. Και νταξ δεν θα ήταν άσχημα να είναι στον άξονα ανατολή-δύση για να παίρνεις όλο το φως της ημέρας και να 'ναι και διαμπερές, ώστε το καλοκαίρι που θα έχει ζέστη, όταν ανοίγεις να κάνει ρεύμα. Και να έχει και πάρκινγκ, γιατί σκέφτομαι να πάρω κι αμαξι…, γιατί τώρα είμαι με το μοτοσακό της θείας μου, μια κούρσα που να είναι 'Μίμης', με πολλά κυβικά αλλά και μικρό, για να βρίσκω να παρκάρω Αθήνα, και να τελικιάζει σε 7-8 δευτερόλεπτα, αλλά αν μην καίει πολύ, γιατί έχεις δει πού έχει φτάσει η βενζίνη. Τέσπα, θα στα πω στο σπίτι, αλλά για να σου δείξω την καραμπίνα, να κανονίσουμε άλλη μέρα, όμως, που δεν θα έχει και η μαμά μπιρίμπα.
Ζίνα: (απορία) Καραμπίνα;
Μίμης: Ναι, μια ημιαυτόματη Μπενέλι Rafaello Krio από ξύλο καρυδιάς, δραστικό βελληνεκές στα 300 μέτρα και ανάγλυφο φινίρισμα στην κάννη. Ιταλική φινέτσα και υπέρτατη κομψότητα σου λέω. Έργο

τέχνης.
Ζίνα: Αχ, Μίμη! Είσαι τόσο ψαγμένος…
(πιάνονται αγκαζέ και προχωράνε. Εμφανίζεται ο ληστής)
Ληστής: Τα λεφτά σας και τσιμουδιά! Κρατάω μαχαίρι.
Ζίνα: Αااااχ! Μη, μη!
(ο Μίμης αρχίζει να κάνει τον σταυρό του και να προσεύχεται ευτυχισμένος)
Ληστής: Τσιμουδιά είπα!
Ζίνα: Μίμη!
Ληστής: Σκάσε σου λέω, μη και μη!
Ζίνα: Μίμη, σου μιλάω!
Μίμης: Α, σόρυ δεν κατάλαβα, νόμιζα ότι έλεγες «μη, μη».
Ζίνα: Μίμη, έλεγα. «Μη, μη» είπα μόνο την πρώτη φορά.
Μίμης: Τη δεύτερη δηλαδή είπες «Μίμη»; Δεν το τόνισες σωστά και με μπέρδεψες.
Ληστής: Καλά, βλαμμένοι είστε; Θα σας χαρακώσω, ρε! Σκάστε!
Μίμης: Παναγιά μου! Τι δώρο ήταν αυτό; Τάμα, τάμα θα σου κάνω.
Ληστής: Άσε τη Παναγία και σκάσε τα φράγκα, γιατί θα σε στείλω να της τα πεις από κοντά.
Μίμης: Φίλε, μη βρίζεις.
Ληστής: Κουβέντα θα πιάσουμε, ρε; Πέσε τα φράγκα!
Μίμης: Είσαι πολύ άτυχος, φίλε, γιατί δεν έχω καθόλου χαρτονομίσματα. Έχω, όμως, πολλά κέρματα. Κέρματα από μολύβι! (βγάζει το πιστόλι).
Ληστής: Ώπα, ρε φίλε! Ώπα! Ένα αστείο κάναμε.
Μίμης: Αστείο; Σου φαίνομαι αστείος, τώρα; (κραδαίνει το όπλο απειλητικά)
Ληστής: Όχι, όχι, δεν είσαι αστείος. Καθόλου.
Μίμης: Σου φαίνεται μήπως αστείο που σε μια τόσο ζεστή μέρα θα σε σκοτώσω εν ψυχρώ;
Ληστής: Όχι.
Μίμης: Σου φαίνεται αστείο που θα σε πυροβολήσω ανάμεσα στα μάτια και θα αλληθωρίσεις, καθώς κοιτάς τη σφαίρα να έρχεται;
Ληστής: Όχι, όχι!
Μίμης: Σου φαίνεται αστείο που θα ξεψυχάς στη μέση του δρόμου και θα περνάνε από πάνω σου λεωφορεία και τρόλεϊ και θα σε κατουράνε

αδέσποτα και ταξιτζήδες;
Ληστής: Όχι, ρε φίλε! Όχι! Να, κοίτα. Δε γελάω καθόλου.
Μίμης: Ή μήπως σου φαίνεται αστείο που…
Ληστής: Έλεος, ρε φίλε! Μην πεις άλλα αστεία, λυπήσου με!
Μίμης: Σκάσε, ρε! Έλεος μόνο από τον Θεό. Γι' αυτό μπορείς να πεις μια τελευταία προσευχή, αλλά μόνο αν είσαι χριστιανός ορθόδοξος!
Ληστής: Σε παρακαλώ, ρε φίλε. Δεν είμαι ληστής.
Μίμης: Γιατί, είσαι μήπως Χριστιανός; Χαχαχαχα!
Ληστής: Σας ορκίζομαι, δεν θα σας έκανα κακό.
Μίμης: Μα και εγώ για καλό θα σε καθαρίσω. (γελάει μόνος του με το αστείο και σκουντάει τη Ζίνα για να γελάσει)
Ληστής: Δεσποινίς, σας παρακαλώ! Αλήθεια, λέω. Να, πιάστε το μαχαίρι. Ούτε καν κόβει.
Ζίνα: Καλέ, αυτό δεν κόβει καθόλου. Καλά, βρε παιδί μου, και εσύ με σπάτουλα βγήκες να ληστέψεις;
Μίμης: Σπάτουλα; Τον Μίμη, ρε; Με σπάτουλα; Τον Μίμη;
Ληστής: Μίμη, χίλια συγγνώμη, δεν ήθελα να σε προσβάλω.
Μίμης: Μίμη; Με ξέρεις και απο χτες, ρε; Ήρθε η ώρα κάποιος να σου μάθει τρόπους σκουλήκι.
Ληστής: Μη, μη, σε παρακαλώ!
Μίμης: Πάλι, «Μίμη», ρε με είπες; Με κοροϊδεύεις κιόλας;
Ληστής: Μα δεν είπα «Μίμη», είπα «μη, μη». Όπως λέμε «μη μου άπτου».
Μίμης: (καχύποπτα) Σίγουρα;
Ληστής: Ε, τι; Κάνουν αστεία με τέτοια πράγματα; Αλήθεια σου λέω. Δεν είμαι ληστής. Ζαχαροπλάστης είμαι και πεινάω. Μετά από 10 χρόνια μαύρης εργασίας με πετάξανε στο δρόμο και αυτή η σπάτουλα είναι το μόνο που μου έχει μείνει..
Μίμης: Σκασμός άθλιε που σε πείραξε και η μαύρη εργασία! Τα μούτρα σου τα είδες ρε τι χρώμα έχουν;
Ζίνα: Κάτσε, βρε Μίμη! Μπορεί να λέει αλήθεια.
Ληστής: Μάλιστα, δεσποινίς. 10 χρόνια σκλαβιάς στα υπόγεια της πατισερί του Τερλελέ στα Κάτω Πατήσια.
Ζίνα: Στου Τερλελέ; Αχ, δεν το πιστεύω! Καλέ, Μίμη, τέτοια τούρτα κάστανο σοκολάτα δεν έχεις ξαναφάει.
Ληστής: Εγώ τις έφτιαχνα. Μυστική οικογενειακή συνταγή. Μέχρι που

με απείλησε ότι θα με διώξει, αν δεν του την δώσω. Και εγώ, ο βλάκας, του την έδωσα.
Ζίνα: Αχ, αλήθεια; Να σου πω, τώρα που δεν είναι μυστικό θα μου τη δώσεις και μένα; Έχω προσπαθήσει να τη φτιάξω τόσες φορές, αλλά ποτέ δεν την πετυχαίνω.
Μίμης: Ζίνα! Σταμάτα να μιλάς με τον κακοποιό. Δε βλέπεις ότι προσπαθεί να αλλάξει κουβέντα;
Ζίνα: Κάτσε, ρε Μίμη μια στιγμή. (γυρνάει στον ληστή) Το γλασέ! Πάντα μου χύνεται στην πιατέλα και χαλάει η παρουσίαση.
Ληστής: Το γλασέ θέλει μεγάλη τέχνη και απαλές, παλμικές κινήσεις. Μπορώ να σου δείξω αν θες.
Μίμης: Σκάσε, ρε! Εγώ θα σου δείξω πώς φαίνονται τα ραδίκια ανάποδα!
Ζίνα: Ρε, Μίμη, μη! Μη κάνεις και συ σαν παιδί. (γυρνάει στον ληστή) Καλά με το γλασέ, αλλά και στη γέμιση κάτι κάνω λάθος. Μου πικρίζει.
Μίμης: Δεν είναι ώρα τώρα, ρε Ζίνα. Δε βλέπεις ότι μιλάς με έναν νεκρό;
Ζίνα: Μίμη, έχεις γίνει κουραστικός. Να περιμένεις να τελειώσω και μετά. (προς τον ληστή) Λοιπόν, που λες, η γέμιση μου πικρίζει. Γιατί πιστεύεις;
Ληστής: Στη γέμιση, όλο το μυστικό είναι στη μαρέγκα!
Μίμης: (γουρλώνει τα μάτια) Όχι! Μη το ξαναπείς αυτό!
Ζίνα: Στη μαρέγκα;
Μίμης: Μη, μη!
Ληστής: Ναι, στη μαρέγκα.
Μίμης: Μη, μη!
Ζίνα: Τι μη και μη ρε Μίμη; Άσε τον άνθρωπο να μιλήσει! (στον ληστή) Συνέχισε, μη του δίνεις σημασία.
Ληστής: Η μαρέγκα θέλει πεντακάθαρα σκεύη και να μη σου πέσει καθόλου κρόκος στο μπολ με τ' ασπράδια. Και θα σου βγει μια μαρέγκα σφιχτή σαν χιόνι.
Μίμης: (τον σημαδεύει σχεδόν κλαίγοντας και με χέρια τρεμάμενα) Βούλωσέ το! Μην ξαναπείς αυτή τη λέξη!
Ληστής: Ποια; Τη μαρέγκα;
Μίμης: (του βάζει το όπλο στον κρόταφο κλαίγοντας) Ομολόγησε, ρε! Ο μεσιέ Λουί σε έχει στείλει;

Ζίνα: Ρε, Μίμη, μη, μη γίνεσαι κομπλεξικός. Άκου και εσύ να μάθεις. Αφού ούτε εσύ ξέρεις να φτιάχνεις μαρέγκα.
Ληστής: Τι; Δε ξέρεις να φτιάχνεις μαρέγκα; (με έκπληξη) Αχαχαχα! Πω, πω ντροπή!
Μίμης: (ξεσπάει σε λυγμούς) Μπου χου χου!
Ζίνα: (προς τον ληστή) Μην το παρεξηγείς, μωρέ. Έχει πρόβλημα με τη μαρέγκα. Να φανταστείς, ο μεσιέ Λουί του είχε πει ότι τη μαρέγκα του ούτε τα γουρούνια δε θα τη τρώγανε.
Ληστής: Ούτε τα γουρούνια; Δεν το πιστεύω, αφού όλοι ξέρουν ότι τα γουρούνια τρώνε και τη πιο άθλια ΜΑ - ΡΕ - ΓΚΑ!
Μίμης: Μη, μη! (πέφτει στα γόνατα και βάζει τα κλάματα)
Ζίνα: Ρε, Μίμη! Σήκω πάνω ολόκληρος άντρας! Δεν ντρέπεσαι;
Μίμης: Μπου χου χου.
Ζίνα: Μίμη! Σταμάτα να κλαις! Με έχεις κάνει ρεζίλι μπροστά στον ξένο άνθρωπο!
Μίμης: Μπου χου χου.
Ζίνα: Αμάν, ρε Μίμη! Σε προειδοποιώ, έχεις αρχίσει και με ξενερώνεις.
Μίμης: Μπου χου χου. Συγγνώμη, συγγνώμη.
Ζίνα: Κοίτα τον πώς κλαίει σαν κοριτσάκι. (ειρωνικά) Ποιος επιβήτορας; Εσύ δεν κάνεις ούτε για το μικρό μου πόνυ.
Μίμης: Ούτε, ούτε, μπου χου χου.
(η Ζίνα και ο ληστής κάθονται από πάνω και τον κοιτούν. Ο ληστής με οίκτο, η Ζίνα με απέχθεια)
Ζίνα: Αχ, πάντως με αυτά και μ’εκείνα μου άνοιξε η όρεξη για γλυκό. (γυρνάει σαγηνευτικά στον ληστή). Να σου πω, κύριε ληστή. Πάμε σπίτι μου να δαγκώσω λίγο τη σοκολατένια σου μπάρα;
Ληστής: Πάμε.
(αποχωρούν πιασμένοι χέρι χέρι. Ο Μίμης κουλουριασμένος σαν μωρό, κλαίει γοερά και χαϊδεύει το όπλο του σαν αρκουδάκι)
Μίμης: Αχ, αγαπημένη μου μπερετούλα, μόνο εσύ με αγαπάς. Μόνο εσύ!

Η γαλοπούλα της Λένας Υφαντή

Μάντης: Ποιός χτυπάει την πόρτα, Ντόρα;
Υπηρέτρια: Το επόμενο θύμα σου...
Μάντης: Ασε τα λόγια και τρέξε ν'ανοίξεις!
Υπηρέτρια: Α! Λίγα τα λόγια... όποιος το παίζει σκληρό αφεντικό σ'εμένα, παίρνει τον πούλο!
(Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο πελάτης διστακτικός)
Μάντης: Πέρασε, γρήγορα!
Πελάτης: Άκουσε, φίλε μου... Τ' όνομά σου;
Μάντης: Μπανόφης, ο Μεγαλοπρεπής!
Πελάτης: (συνομωτικό ύφος) Μου είπε κάποιος απ' το δίπλα χωριό πως είσαι λέει γιόγκι...
Υπηρέτρια: Ναι, αυτό να λέγεται...
Μάντης: Και ειδίκευση στην Αίγυπτο... στον ναό του Ατούμ....(συνομωτικά)
Πριν από μένα μήτε Ουρανός υπήρχε... μήτε Γη... δημιουργήθηκα απ' την ίδια μου την ύπαρξη, η γροθιά μου έγινε η γυναίκα μου και δημιούργησα τον Σου και την Τεφνούτ. Ο Σου και η Τεφνούτ δημιούργησαν τον Γκεμπ και τη Νουτ. Ο Γκεμπ και η Νουτ δημιούργησαν.... τον Ουεσσσσσίρρρρρρρ..(όταν λέει αυτό το όνομα κολλάει και τον κλοτσάει η υπηρέτρια)
(η υπηρέτρια κουνάει το κεφάλι)
Μάντης: ...Έτσι δημιουργήθηκε ο πληθυσμός της γης...
Υπηρέτρια: Αμα σου σκάσει η τραμπάλα στην κεφάλα... Θες κάτι να πιεις;
Μάντης: Ντόρα! Πήγαινε να μου φέρεις ένα εκχύλισμα γκαουάφα!
Υπηρέτρια: Γκαου... τί;
Μάντης: Καλά, άσε. Πιάσε ένα hemo.
Πελάτης: Άκουσε μάντη, Μπάμπη. Έχω πάει σε πολλούς. Η άλλη μου πήρε 60 ευρώ να μου διαβάσει τη σαγιονάρα, η άλλη άλλα τόσα, μου διάβασε το γιαούρτι... άκρη δεν βρήκα! Χθες, μια γριά απ΄την Ηλιούπολη μου διάβασε το σώβρακο. Μπελάδες...
Υπηρέτρια: Μην σκας, εδώ θα τα βρούμε όλα, το χρήμα μόνο να πέφτει.

Πελάτης: Μωρέ να βρούμε μιαν άκρη μόνο...
Μάντης: Θα βρούμε...θα βρούμε.. ο Ατουμ έχει για όλους (αρχίζει πάλι να μονολογεί) Πριν από μένα μήτε ουρανός υπήρχε, μήτε γη...
Πελάτης: Αλλά να πιάσω απ’την αρχή.
Υπηρέτρια: Πιάσε απ΄όπου θες!
Πελάτης: Άκου, έχω ένα κτήμα με ζώα πολλά...
Μάντης: Άπλωσε την πατούσα να σου πω τι ζώα έχεις.
Πελάτης: Πατούσα; Τι μου λες, ρε διαόλε!
Υπηρέτρια: Μη μιλάς, άπλωσε!
(απλώνει πόδι, ο μάντης αρχίζει να τρίβει την πατούσα)
Πελάτης: Χι, χι... γαργαλιέμαι...
Μάντης: Μμμμ..
Πελάτης: Εχω που λες κουνέλια...κατσίκια, την αγελάδα, τη Μάντω, 2 πρόβατα..
Μάντης: 10 πιτσουνάκια... 3 πάπιες... άσε βλέπω, βλέπω..
Πελάτης: Πάπιες δεν έχω..
Υπηρέτρια: Εκεί πέσαμε έξω...
Πελάτης: Ούτε πιτσούνια..
Υπηρέτρια: Μμμμ, κι εκεί έξω έπεσε.. και του ‘χω πει να μην απλώνεται...
Μάντης: Πες μου, τι άλλο; Για άλλο έχεις έρθει εσύ...
Υπηρέτρια: Α, ρε ταλέντο!
Πελάτης: Άκου! Μια μέρα γύρισα σπίτι από το καφενείο και η Ζωζώ κάτι είχε. Σαν να ήταν απόμακρη, ψυχρή. Σαν κάτι να την απασχολούσε.
Υπηρέτρια: Ποια είναι η Ζωζώ;
Μάντης: Η γαλοπούλα μου. Επτά κιλά θηλυκό! Την φροντίζω και δεν της λείπει τίποτα. Με το στάρι της, τα πίτουρα, βρώμη, καλαμπόκι, δημητριακά.
Υπηρέτρια: Κοκάλευρο της δίνεις;
Πελάτης: Και κοκάλευρο και στρειδάλευρο. Και όταν είχε τα νεύρα της, της έδινα για να ξεδίνει ακόμα και σκουλήκια, ακρίδες και διάφορα άλλα ζωύφια. Όμως, τώρα...
Υπηρέτρια: Τι έχει γίνει, τώρα;
Πελάτης: Δεν μου μιλάει, και δεν ξέρω γιατί.
Μάντης: Οταν είσαι γαλοπούλα, σε βάζουν σε σκέψεις πράματα που

εμείς οι κοινοί θνητοί δεν μπορούμε να κατανοήσουμε.
Πελάτης: Ναι, ναι! Α, ρε Μπανόφη!
Μάγος: Ναι...ναι…
Πελάτης: Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, την βρήκα στα πατώματα... Σαν σκασμένη απ'το φαί.
Υπηρέτρια: Α, την καημένη! Υποφέρει!
Πελάτης: Την πήρα στην αγκαλιά μου. Στην αρχή, δεν ήταν παρά ένα τοσοδούλικο φιλάκι στο κεφάλι, σαν να φιλάς μια φωτογραφία. Γιατί ποιος δεν έχει φιλήσει μια φορά στη ζωή του μια φωτογραφία; Ε;
Υπηρέτρια: Ε, ναι! Συμβαίνουν αυτά.
Πελάτης: Όμως, από εκείνο το βράδυ δεν μου έχει ξαναμιλήσει. Μου έχει μπήξει ένα παλούκι στην καρδιά και κάνει το κορμί μου να ανατριχιάζει ολάκερο. Θέλω να μάθω τι της συμβαίνει! Έχει χάσει τα κέφια της. Μαζί γελάγαμε, παίζαμε…
Μάντης: Αφοδεύει;
Πελάτης: Τι να κάνει;
Υπηρέτρια: Ενεργείται; Κοπρίζει; Χέζει, ρε παιδί μου;
Πελάτης: Εντάξει, κατάλαβα! Κάποιες μέρες βρίσκω δίπλα της κουτσλιές και πάει να τις σκεπάσει με το πόδι της...
Μάντης: (τρίβει την πατούσα. κλείνει μάτια)Μμμ.... Την νιώθω σαν να κάθεται πάνω σε ερωτηματικό... Την νιώθω... νιώθω την ενέργειά της... Αυτή τη στιγμή θα προσπαθήσω να γίνω ένα μαζί της...
Πελάτης: Με τη Ζωζώκα;;
Μάντης: Οδήγησέ με στο κοτέτσι...
Πελάτης: Πώς να σε πάω, δηλαδή...
Μάντης: Ακούω χλιμιντρίσματα.
Πελάτης: Εχεις πάει στον Τζόρτζη, τον γαιδαράκο μου. Φύγε απ' εκεί!
Μάντης: Ακούω βελάσματα.
Πελάτης: Είναι η Μάντω, η αγελάδα.
Μάντης: Ρουθουνίσματα, κροταλισμούς πίσω από θάμνους...
Πελάτης: Έχει βγει έξω απ'το κτήμα. Έλα πίσω, ρε!
Μάντης: Γυαλιά και κρύσταλλα! Γκαζιές και κορναρίσματα!
Πελάτης: Μη! Βγήκες στην εθνική, ρε διαόλε! Στρίψε! Κάνε πίσω!
Υπηρέτρια: Θα το φας το κεφάλι σου, το έχω πει εγώ...
Μάντης: Τιτιβίσματα, ...κακαρίσματα.. γρυλισμούς, βρυχηθμούς, σπέρμα και ιδρώτα!

Πελάτης: Για λέγε...
Μάντης: Ναι! Το νιώθω... μίλα μου για το κοτέτσι. Πώς είναι;
Πελάτης: Εχει χώμα κάτω και γύρω γύρω σύρμα..
Μάντης: Μμμμ.... το σύρμα έχει σκουριάσει;
Πελάτης: Ναι, γαμώτο! Σε κάτι σημεία, θέλει άλλαγμα.
Μάντης: Και σε κάτι άλλα είναι κατεστραμμένο.
Πελάτης: Ναι! Αυτές οι κότες, οι αλανιάρες, πάνε και μου το ματσαλάνε..
Μάντης: Έφτασα στη μικρή πόρτα. Έχει ένα φτυάρι δίπλα...
Πελάτης: Ναι, βάλτο στην άκρη μην πέσεις...
Μάντης: Ω, ρε! Κάτι νιώθω...
Υπηρέτρια: Μην ταράζεσαι πολύ!
Μάντης: Ναι... την βλέπω. Η Ζωζώκα δεν είναι αυτή;
Πελάτης: (χαιδευτικά) Αλήθεια; Την βλέπεις;
Μάντης: Μα τον Ουεσσσσιιιιιρρρ (η υπηρέτρια κλοτσάει πάλι). Να μην σώσω να κουνηθώ από εδώ κάτω!
Μάντης: Στο κεφάλι της έχει άσπρα φτερά;
Πελάτης: Ναι, ναι! Έχει πάρει λίγο απ' την ποικιλία white Holland.
Μάντης: Και σχηματίζει ιριδισμούς στο στήθος... το λειρί της... λίγο πεσμένο...
Υπηρέτρια: Στενοχώριες.
Μάντης: Μα τι κάνει; Σαν να ραμφίζει άνθη... Όχι! Όχι! Μαζεύει κλαδάκια... σαν να χτίζει φωλίτσα για δυο...
Πελάτης: Αλήθεια; (του αρέσει)
Μάντης: Νιώθει σαν να έχει φάει το απαγορευμένο φρούτο... σαν να έχει πέσει σε έναν ονειρικό γκρεμό. Την ακούω κιόλας να ψιθυρίζει... 'αγάπη είναι να κλείνεις τα μάτια και να τον νιώθεις δίπλα σου...'
Πελάτης: Ετσι λέει, η Ζωζώκα μου....; (κλείνει τα μάτια) ΟΧΙ! Δεν είναι δυνατόν!
(γαλοπουλίζει...)

Μια ανθισμένη αμυγδαλιά του Γιάννη Κεντρωτά

(Η Ιωάννου τακτοποιεί μια στοίβα χαρτιά)
Ιωάννου: Καλημέρα, κυρία Νικολάου.
Νικολάου: Καλημέρα, κυρία Ιωάννου. Τι κάνατε το σαββατοκύριακο;
Ιωάννου: Τίποτα, κυρία Νικολάου. Εσείς;
Νικολάου: Τίποτα και εγώ.
Γεωργίου: Καλημέρα, κυρία Νικολάου.
Νικολάου: Καλημέρα, κυρία Γεωργίου.
Γεωργίου: Άκουσα ότι δεν κάνατε τίποτα το σαββατοκύριακο.
Νικολάου: Τίποτα, κυρία Γεωργίου. Εσείς κάνατε κάτι;
Γεωργίου: Μπα! Και εγώ δεν έκανα τίποτα απολύτως! Ξέρετε τώρα, σπίτι, παιδιά…
Νικολάου: Αν ξέρω…
Ιωάννου: Ξέρει, κυρία Γεωργίου η κυρία Νικολάου. Ξέρει. Τι κάνει η οικογένειά σας, κυρία Νικολάου;
Νικολάου: Καλά είναι. Να' στε καλά.
Ιωάννου: Να μου φιλήσετε τα δίδυμα.
Γεωργίου: Εγώ έχω τα δίδυμα, κυρία Ιωάννου.
Ιωάννου: Με συγχωρείτε,, κυρία Γεωργίου. Να μου τα φιλήσετε και εσείς.
Γεωργίου: Είμαι έγκυος. Δεν γεννήθηκαν ακόμα.
Ιωάννου: Είστε έγκυος; Μα αυτό είναι υπέροχο!
Γεωργίου: Μα σας το έχω πει εδώ και 7 μήνες.
Ιωάννου: Τότε να μου τα φιλήσετε διπλά, κυρία Γεωργίου μου!
(Η Νικολάου κάθεται στο γραφείο της. Παύση για λίγη δουλειά. Σε λίγο κάτι τραβάει την προσοχή της Ιωάννου. Κοιτάει επίμονα τον ώμο της Νικολάου, πίσω από το φυτό. Εστιάζει στο σκουλαρίκι της)
Ιωάννου: Είναι πανέμορφο.
Νικολάου: Ναι, είναι.
Ιωάννου: Δεν το έχω ξαναδεί πάνω σας.
Νικολάου: Ήταν της γιαγιάς μου. (πιάνει το σκουλαρίκι της που είναι κρυμμένο πίσω από το φυτό) Είχε και ένα διαμαντάκι στο κέντρο του, αλλά δυστυχώς ξεκόλλησε και χάθηκε στον ξεριζωμό. Είχε πολύ καλούς τεχνίτες τότε η Πόλη.

Ιωάννου: Γενικά, η περιοχή. Έχω κρατήσει και εγώ ένα γουδοχέρι του παππού μου από την Προύσα. Κάνει το σκόρδο αλοιφή.
Νικολάου: Δεν βρίσκεις τέτοια εργαλεία πια στις μέρες μας. Το multi κάνει μισές δουλειές.
Ιωάννου: Α, εγώ το multi το ανάβω μόνο για το κρεμμύδι. Όλα τ'άλλα στο γουδί, στο γουδί!
(Πάλι, ναι πάλι, παύση για δουλειά. Μπαίνει ο προϊστάμενος)
Δρογκίτης: Καλημέρα, κυρίες μου.
Νικολάου: Καλημέρα, κύριε Δρογκίτη.
Γεωργίου: Καλημέρα, κύριε Δρογκίτη.
Ιωάννου: Καλημέρα, κύριε Δρογκίτη.
(περνάει από μπροστά τους, τις επιθεωρεί)
Δρογκίτης: Κυρία Γεωργίου, πώς πάει η εγκυμοσύνη;
Γεωργίου: Μια χαρά, κύριε Δρογκίτη. Κοντεύουμε.
Δρογκίτης: Το βλέπω στο στήθος σας. Τα παιδιά είναι χαρά. Εκτός αν βγούνε σιαμαία. Εκεί μπαίνει και η στεναχώρια στη μέση. Αν εμείς κάναμε σιαμαία, δεν ξέρω τι θα έκανα. Μάλλον, θα έλεγα στον γιατρό να μου φτιάξει ένα, αλλά ολόκληρο μωρό. Θα ήταν δύσκολη απόφαση, αλλά θα ήταν πιο καλό για όλους μας. Ακόμα και για το δεύτερο μωράκι, το λειψό.
Γεωργίου: Δεν θα είναι σιαμαία, κύριε Δρογκίτη. Το ξέρουμε από τις εξετάσεις.
Δρογκίτης: Η θετική σκέψη βοηθάει πολύ σ'αυτές τις δύσκολες καταστάσεις. Και τα σιαμαία μέσα σας το αντιλαμβάνονται. Όλα τα μωρά αντιλαμβάνονται. Δεν έχει σημασία που αυτά έχουν ένα κεφάλι.
(συνεχίζει την επιθεώρησή του. Εστιάζει στο φυτό, στο σκουλαρίκι της Νικολάου)
Δρογκίτης: Κυρία Νικολάου, τι βλέπω; Καινούρια σκουλαρίκια;
Νικολάου: Σας αρέσουν, κύριε Δρογκίτη;
Δρογκίτης: Δεν είναι του γούστου μου, κυρία. Νικολάου. Αυτά τα μεταμοντέρνα, μπάουχάουζ ντιζάιν δεν τα καταλαβαίνω. Είμαι πιο κλασικός τύπος.
Νικολάου: Μα είναι από την Πόλη. Από την γιαγιά μου.
Δρογκίτης: Μπράβο της! Έχει πολύ προχωρημένο γούστο για γριά γυναίκα. Τελικά, μερικοί άνθρωποι δεν σταματάνε ποτέ να εξελίσσονται. Μπαίνει και στο ίντερνετ;

Νικολάου: Η γιαγιά μου έχει πεθάνει εδώ και 22 χρόνια.
Δρογκίτης: Κρίμα, δεν θα μάθετε ποτέ, αν θα ήταν μια από αυτές τις σούπερ γιαγιάδες που τα καταφέρνουν με τα κομπιούτερ και τα smart phones. Πολύ κρίμα όντως για την μπάουχάουζ γιαγιά σας.
(συνεχίζει την επιθεώρησή του)
Δρογκίτης: Κυρία Ιωάννου, τι είναι αυτά; (Εκνευρισμένος, δείχνει ένα βουναλάκι από φύλλα και άνθη αμυγδαλιάς στο πάτωμα)
Ιωάννου: Τι, κύριε Δρογκίτη;
Δρογκίτης: Πάλι τα ίδια; Δεν σας έχω πει χίλιες φορές να σκουπίζετε τα πόδια σας; Έχετε γεμίσει το πάτωμα με λουλούδια και φύλλα.
Ιωάννου: Μα τα σκουπίζω πάντα στο χαλάκι.
Δρογκίτης: Και αυτά τα φύλλα και τα άνθη αμυγδαλιάς πώς μπήκαν εδώ μέσα; Δια μαγείας; Βγάλτε τα παπούτσια σας!
Ιωάννου: Ορίστε;
Δρογκίτης: Βγάλε τα παπούτσια σου και δώσ' τα μου!
Ιωάννου: Μα…
Δρογκίτης: Τώρα!
(παίρνει τα παπούτσια και τα κοιτάζει. Από κάτω βρίσκεται κολλημένο ένα άνθος αμυγδαλιάς)
Δρογκίτης: Ορίστε! Ορίστε και η απόδειξη. Έχεις ακόμα αμφιβολίες;
Ιωάννου: Μα μπορεί να τα πάτησα, όταν μπήκα. Δεν τα έφερα εγώ.
Δρογκίτης: Ώστε κατηγορείς τις συναδέρφους σου;
Ιωάννου: Όχι, κύριε Δρογκίτη. Δεν τις κατηγορώ.
Δρογκίτης: Τότε; Μήπως κατηγορείς εμένα; Θέλεις να βγάλω και τα δικά μου παπούτσια;
Ιωάννου: Όχι κύριε Δρογκίτη.
(βγάζει τα παπούτσια του εκνευρισμένος)
Δρογκίτης: Ορίστε! Βλέπεις; Μήπως να βγάλω και το παντελόνι μου, για να πειστείς;
(βγάζει και το παντελόνι του. Η Ιωάννου τον κοιτάζει έκπληκτη.
Οι άλλες κοιτάζουν την Ιωάννου επικριτικά, επειδή εξόργισε τον προϊστάμενό τους. Τινάζει το παντελόνι του με μανία)
Δρογκίτης: Βλέπεις να πέφτουν φύλλα; Ε; Μίλα!
Ιωάννου: Κύριε Δρογκίτη, σας ζητάω συγγνώμη. Έχετε δίκιο. Δεν θα το ξανακάνω. Δεν θα ξαναγεμίσω το γραφείο με φύλλα και άνθη αμυγδαλιάς.

(ο προϊστάμενος ηρεμεί. Με το παντελόνι και τα παπούτσια στα χέρια φεύγει προς το γραφείο του)
Δρογκίτης: Να τα μαζέψετε, κυρία Ιωάννου, πριν γίνουν «ποτ πουρί».
Ιωάννου: Μάλιστα, κύριε Δρογκίτη.
(η Ιωάννου τρέχει και μαζεύει με τα χέρια της την στοίβα από τα φύλλα. Οι άλλες δύο την αγνοούν και συνεχίζουν τη δουλειά τους. Όταν τελειώνει, ξανακάθεται στη θέση της. Συνεχίζουν όλες τη δουλειά τους. Σε λίγο ο προϊστάμενος μπαίνει ξανά στον χώρο. Μία οσμή τον οδηγεί στην Νικολάου. Πλησιάζει το φυτό και παίρνει μια βαθιά εισπνοή)
Δρογκίτης: Ωραίο άρωμα, κυρία Νικολάου. Έχει μοσχομυρίσει όλο το γραφείο. Τι είναι;
Νικολάου: Είναι Τούτσι. Βγαίνει και σε αντρικό, σε «ρολ ον».
Δρογκίτης: Μου αρέσει. (φεύγει πάλι αργά και σκεφτικός. Σε λίγα δεύτερα επιστρέφει)
Δρογκίτης: Του;
Νικολάου: Τούτσι.
Δρογκίτης: Τούτσι. Τούτσι.
(κοιτάει την Ιωάννου, της δείχνει ένα τελευταίο φύλλο που έχει μείνει και φεύγει ξανά)
Δρογκίτης: Αυτό εγώ θα το μαζέψω;
(εκείνη τρέχει να το μαζέψει εκνευρισμένη)
Ιωάννου: Κάθε πρωί τα ίδια. Κάθε πρωί! Κυρία Νικολάου, δεν μπορεί να γίνεται αυτό συνέχεια.
Νικολάου: Τι εννοείτε, κυρία Ιωάννου;
Ιωάννου: Δεν μπορώ να τ'ακούω εγώ κάθε μέρα εξαιτίας σας!
Νικολάου: Δεν σας καταλαβαίνω.
Ιωάννου: Ε, δεν είμαστε και όλοι τυφλοί εδώ μέσα! Δεν μιλάω μία, δεν μιλάω δύο, αλλά που θα πάει αυτό;
Νικολάου: Εξακολουθώ να μη σας καταλαβαίνω. Πού το πάτε, κυρία Ιωάννου;
Ιωάννου: Δεν μπορώ να μαζεύω εγώ κάθε μέρα τα φύλλα και τα λουλούδια από το πάτωμα. Δεν μαδάω εγώ στο κάτω κάτω!
Νικολάου: Τι υπονοείτε;
Ιωάννου: Δεν υπονοώ τίποτα. Εσείς θα έπρεπε να βρίσκεστε στη θέση μου. Το σκούπισμα είναι δική σας δουλειά!

(η Νικολάου και η Γεωργίου συγκλονίζονται)
Γεωργίου: Αχ! Γιατί το λέτε αυτό, κυρία Ιωάννου; Επειδή είναι μαύρη; Γι'αυτό το λέτε; Επειδή είναι μαύρη, πρέπει να σκουπίζει και να καθαρίζει;
Ιωάννου: Δεν εννοούσα αυτό, κυρία Γεωργίου…
(η Νικολάου αρχίζει να κλαίει)
Γεωργίου: Πιστεύετε ότι οι μαύροι δεν είναι ικανοί να κάνουν άλλες δουλειές εκτός από το σκούπισμα και το πλύσιμο; Ε;
Ιωάννου: Φυσικά και μπορούν, κυρία Γεωργίου. Μη συγχύζεστε. Είστε έγκυος.
Γεωργίου: Και; Σ'αυτόν τον κόσμο θέλω να φέρω το παιδί μου; Σ' ένα κόσμο ξενοφοβίας και φυλετικών διακρίσεων; Τρέμω στην ιδέα τα παιδιά μου να γεννηθούν μαύρα!
(μπαίνει ο Δρογκίτης)
Δρογκίτης: Τι γίνεται εδώ; Γιατί κλαίει η κυρία Νικολάου;
Γεωργίου: Κύριε Δρογκίτη, η κυρία Νικολάου έπεσε θύμα ρατσιστικής επίθεσης. Η κυρία Ιωάννου υπονόησε ότι, επειδή η κυρία Νικολάου είναι μαύρη, θα έπρεπε να της σκουπίζει και να της καθαρίζει το σπίτι.
Ιωάννου: Μα, τι λέτε;
Δρογκίτης: Είναι αλήθεια, κυρία Νικολάου;
Ιωάννου: Όχι, κύριε Δρογκίτη. Δεν κατάλαβε η κυρία Νικολάου.
Δρογκίτης: Γιατί δεν κατάλαβε, κυρία Ιωάννου; Αφήστε με να μαντέψω. Επειδή είναι έγχρωμη, ε;
Ιωάννου: Όχι, κύριε Δρογκίτη.
Δρογκίτης: Παρακαλώ, κυρία Ιωάννου, μαζέψτε τα πράγματά σας. Σας στέλνω σε εφεδρεία.
Ιωάννου: Μα, γιατί;
Δρογκίτης: (έξαλλος) Τώρα!
Ιωάννου: Μα, τι έκανα;
Δρογκίτης: Απολύεστε για ρατσιστική επίθεση προς τη συνάδερφό σας. Κυρία Νικολάου, από πού είστε;
Νικολάου: (ακόμα σε κατάσταση σοκ) Κατάγομαι από την Πόλη, κύριε διευθυντά. Δρογκίτης: Άλλο ένα λαμπρό παράδειγμα μιας περήφανης αφροαμερικανίδας που πρόκοψε μετά τον ξεριζωμό.
Νικολάου: Η γιαγιά μου στην ουσία έζησε τον ξεριζωμό. Εκείνη έδιωξαν οι Τούρκοι…

Δρογκίτης: Θα μπορούσα να σας ακούω για ώρες να μιλάτε γι'αυτή την υπέροχη νέγρα γυναίκα. Το ξέρετε ότι στις μέρες της το «νέγρος» δεν ήταν βρισιά; Εσείς, κυρία Γεωργίου; Από πού ήταν η γιαγιά σας;
Γεωργίου: Η γιαγιά μου μεγάλωσε στη Νέα Φιλαδέλφεια, κύριε Δρογκίτη.
Δρογκίτης: Στα γκέτο. Σκληρή γυναίκα και η γιαγιά σας, αλλά όχι όσο της κυρίας Νικολάου. Εσάς, κυρία Ιωάννου, φαντάζομαι πως μεγάλωσε στο Κολωνάκι.
Ιωάννου: (ξεσπάει) Δεν είπα ποτέ ότι η κυρία Νικολάου θα έπρεπε να σκουπίζει επειδή είναι μαύρη! Το είπα, επειδή αυτή και το κλαδάκι που έχει φυτρώσει στον ώμο της έχουν γεμίσει το γραφείο φύλλα και άνθη αμυγδαλιάς! Μα καλά, δεν το βλέπετε; Τυφλός είστε;
(παύση. Ο Δρογκίτης κάθεται απογοητευμένος. Τον παρηγορεί η Γεωργίου)
Δρογκίτης: Ναι, λοιπόν, είμαι τυφλός. Τυφλός, επειδή δεν βλέπω διακρίσεις. Τυφλός, επειδή πιστεύω ότι ακόμα και οι έγχρωμοι άνθρωποι, όπως η κυρία Νικολάου έχουν δικαίωμα στην κανονική ζωή. Κυρία Νικολάου, από πόσες δουλειές σας απέρριψαν, μέχρι να σας προσλάβω εγώ; Πόσοι εργοδότες απέρριψαν μια άσχημη, μαύρη γυναίκα;
Νικολάου: Από μια κύριε Νικολάου.
Δρογκίτης: (πολύ δραματικά) Ακούτε; Από μία. Από μία. Ακούτε τι γίνεται εκεί έξω; Ποιος άλλος εργοδότης κρατάει στη δουλειά του μία μαύρη και μία έγκυο που ετοιμάζεται να βγάλει στη ζωή δύο θλιβερά πλάσματα; Ε; Και εσείς, κυρία Ιωάννου, με κατηγορείτε ότι δεν βλέπω, ενώ αυτό που βλέπω μπροστά μου είναι μια ρατσίστρια υπάλληλο! Απολύεστε, κυρία Ιωάννου! Μαζέψτε τα πράγματά σας με τα ασπρουλιάρικα χέρια σας και περάστε από το λογιστήριο.
Ιωάννου: Μα, γιατί; Την αλήθεια είπα. Ολόκληρο δέντρο, δεν το βλέπει κανείς;
Δρογκίτης: Αυτό το λάθος κάνετε, κυρία Ιωάννου. Βλέπετε το δέντρο και χάνετε το δάσος. Τελειώσαμε!
Ιωάννου: Μα, κύριε Δρογκίτη, σας είπα έκανα λάθος. Εσείς δεν έχετε κάνει λάθη στη ζωή σας για τα οποία έχετε μετανιώσει;
Δρογκίτης: Φυσικά και έχω κάνει λάθη. Στην εφηβεία ξύριζα επανειλημμένα τις μασχάλες μου. Τώρα οι τρίχες έχουν γίνει πολύ

χοντρές και ατίθασες και μ' ενοχλούν σε καθημερινές, απλές κινήσεις. Αν ήταν λάθος; Ναι, ήταν! Αλλά τον μόνο που έβλαψα ήταν ο εαυτός μου. Σταματήστε, λοιπόν, να πληγώνετε άλλο αυτόν τον άνθρωπο (δείχνει την Νικολάου). Δεν του αξίζει, δεν το καταλαβαίνετε; (βάζει τα κλάματα)
Γεωργίου: Κύριε διευθυντά, είστε καλά;
Δρογκίτης: (με συγκίνηση) Μαζέψτε τα πράγματά σας, κυρία Ιωάννου. Τελειώσαμε!
(φεύγει. Η Ιωάννου μαζεύει βιαστικά τα πράγματά της)
Ιωάννου: Είδατε τι κάνατε;
Νικολάου: Τι εννοείτε, κυρία Ιωάννου;
Ιωάννου: Γιατί δεν μιλήσατε; Και οι δυο σας! Γιατί δεν εξηγείτε στον κύριο Δρογκίτη ότι εσείς γεμίσατε το γραφείο με φύλλα και με άνθη αμυγδαλιάς. Εσείς και το κλαδάκι που έχει φυτρώσει στον ώμο σας!
Νικολάου: Δεν σας καταλαβαίνω, κυρία Ιωάννου.
Ιωάννου: Δεν με καταλαβαίνεις, ε; Τώρα θα δεις! Θα σε μαδήσω φύλλο-φύλλο.
(Η Ιωάννου επιτίθεται στην Νικολάου. Η Γεωργίου και ο Δρογκίτης μπαίνουν και αυτοί στον καυγά. Μπαίνει ο Γενικός, βρίσκει και τους τέσσερις στο πάτωμα να τσακώνονται)
Γενικός: Κύριε Δρογκίτη; (κοιτάζει εξαγριωμένος)
(ο Δρογκίτης και οι υπόλοιποι πετάγονται έντρομοι)
Δρογκίτης: Κύριε Γενικέ, να σας εξηγήσω. Η κυρία Ιωάννου επιτέθηκε στην κυρία Νικολάου επειδή…
Γενικός: Κύριε Δρογκίτη, μη μου ανεβάζετε το αίμα στο κεφάλι! Τι εσώρουχο είναι αυτό;
Δρογκίτης: Κύριε Γενικέ…
Γενικός: Γιατί περιφέρεσαι στην υπηρεσία μου φορώντας αυτό το άθλιο, ξεχειλωμένο εσώρουχο;
Δρογκίτης: Κύριε Γενικέ, ήταν το πάνω πάνω στο συρτάρι και το φόρεσα το πρωί φεύγοντας βιαστικά για το γραφείο.
Γενικός: Το «πάνω πάνω»; Το «πάνω πάνω», κύριε Δρογκίτη; Κύριε Δρογκίτη, αν φοράγαμε όλοι το «πάνω πάνω» εσώρουχο από το συρτάρι και ερχόμασταν στη δουλειά, τότε καλύτερα να το κλείσουμε το μαγαζί! Πιστεύετε ότι όταν ντύθηκα εγώ το πρωί, φόρεσα το πρώτο εσώρουχο που βρήκα μπροστά μου;

Δρογκίτης: Φαντάζομαι όχι, κύριε Γενικέ.
Γενικός: Φαντάζεσαι; Φαντάζεσαι; Δεν χρειάζεται να βάζετε τη φαντασία σας, κύριε Δρογκίτη. Θα σας το δείξω αμέσως!
(κατεβάζει το παντελόνι του)
Γενικός: Λοιπόν;
Δρογκίτης: Κύριε Γενικέ, έχετε κάνει μια πολύ προσεχτική επιλογή εσωρούχου.
Γενικός: Κυρίες μου;
Νικολάου: Άψογο.
Γεωργίου: Πολύ καλό κομμάτι.
Ιωάννου: Διακριτικά εντυπωσιακό, κύριε Γενικέ.
Γενικός: Δεν θέλω να σας ξαναδώ να περιφέρεστε μ'αυτά τα χάλια. Εδώ είναι δημόσιο, κύριε Δρογκίτη!
Δρογκίτης: Μάλιστα, κύριε Γενικέ. Είχα και εγώ ένα ίδιο, αλλά χαλάρωσε το λάστιχο με το πλύσιμο και το πέταξα.
Γενικός: Ε, τότε πώς ήταν το ίδιο, κύριε Δρογκίτη; Αυτό το λάστιχο δεν χαλαρώνει ποτέ! Ακούστε… (δοκιμάζει την ελαστικότητα του)
Δρογκίτης: Όντως δεν έχει χαλαρώσει καθόλου, κύριε Γενικέ. Εμένα μετά από μερικές πλύσεις και με ήπια χρήση το λάστιχο πέφτει σε απόδοση στο 50%.
Γενικός: Κύριε Δρογκίτη, θα σας κάνω μια μεγάλη χάρη και θα σας πω το μυστικό. Την απόλυτη συνταγή που με οδήγησε μέσα σε λίγα χρόνια στην ανώτερη βαθμίδα των διοικητικών υπαλλήλων αυτού του υπουργείου.
Δρογκίτης: Σας ακούω με μεγάλη προσοχή, κύριε Γενικέ.
Γενικός: Πάντα αγοράζω εσώρουχα στη συσκευασία των τριών. Όταν τα ανοίγω, πετάω το πάνω και το κάτω και κρατάω μόνο το μεσαίο. Να ξέρετε και εσείς κυρίες μου, το… μεσαίο εσώρουχο στη συσκευασία «τρι-πακ» είναι το μόνο αξιόπιστο.
Δρογκίτης: Στο Ζάρα, κύριε Γενικέ, τα εσώρουχα πωλούνται «σόλο».
Γενικός: Τα εσώρουχα του Ζάρα, κύριε Δρογκίτη, είναι σφολιάτες. Μην πετάτε τα λεφτά σας.
Δρογκίτης: Δεν το γνώριζα, κύριε Γενικέ. Ένοχος!
Γενικός: Και τώρα, όλοι στις δουλειές σας. Όλοι στις δουλειές σας!
Δρογκίτης: Κύριε Γενικέ, η κυρία Ιωάννου…
Γενικός: Στις δουλειές σας!

Δρογκίτης: Αμέσως.
Γενικός: Κύριε Δρογκίτη, βάλτε τα παπούτσια σας παρακαλώ. Είναι θλιβερό αυτό το θέαμα!
(όλοι γυρίζουν στις θέσεις του κάτω από το αυστηρό βλέμμα του Γενικού)
Γενικός: Για κάτι ήρθα εγώ εδώ… (παύση) Κυρία Νικολάου, ωραία σκουλαρίκια.
Νικολάου: Ευχαριστώ, κύριε Γενικέ!
(φεύγει. Οι κυρίες κοιτάνε το ρολόι τους και ετοιμάζονται να σχολάσουν)
Νικολάου: Πήγε δώδεκα.
Γεωργίου: Έχω βγάλει απ'το βράδυ ένα κομμάτι μοσχάρι. Ελπίζω να προλάβει να ξεπαγώσει.
Νικολάου: Το μοσχάρι θέλει τις ώρες του, για να ξεπαγώσει.
Γεωργίου: Θα το κάνω γιουβετσάκι.
Νικολάου: Αχ, κυρία Γεωργίου, το γιουβέτσι αρέσει πολύ στον άντρα μου, αλλά δεν το κάνω, γιατί ο μικρός βγάζει σπιθουράκια με τη φρέσκια ντομάτα. Και την κονσέρβα δεν την βάζω στο φαγητό.
Γεωργίου: Θα σας φέρω ένα τάπερ για τον κύριο Νίκο, κυρία Νικολάου. Κάνω ποσότητα.
Ιωάννου: (δειλά, συμφιλίωση) Κυρία Νικολάου, έχω δοκιμάσει από το γιουβέτσι της κυρίας Γεωργίου και μπορώ να σας πω ότι θα το λατρέψει ο άντρας σας.
Γεωργίου: (περιφρόνηση) Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια, κυρία Ιωάννου, αλλά δεν χρειάζεται. Ξέρει η κυρία Νικολάου.
Νικολάου: (ειρωνεία) Ξέρω, κυρία Ιωάννου. Ξέρω…
(περνάει από μπροστά τους ο Γενικός με κατεβασμένο παντελόνι, γυαλί ηλίου και τα κλειδιά αυτοκινήτου στο χέρι, σχολάει)
Γενικός: Καλή συνέχεια, κορίτσια.
Όλες: Γεια σας, κύριε Γενικέ. Καλό απόγευμα!
Γεωργίου: (κοιτάζει από την πόρτα) Έφυγε. Πάμε, κυρία Νικολάου.
Νικολάου: Φύγαμε!

Eurovision της Μαρίας Περρή

Φύλακας: Πσσσς… Αδερφεέ! Εεεέ!
Κρατούμενος: Έλα!
Φύλακας: Ψήφισες;
Κρατούμενος: Όχι…
Φύλακας: Ακόμα;
Κρατούμενος: Ακόμα.
Φύλακας: Γιατί;
Κρατούμενος: Μπέρδεμα.
Φύλακας: Εε;
Κρατούμενος: Ζόρικα φέτος…
Φύλακας: Ξεκόλλα, ρε! Είδες αυτή η τελευταία ένα σκίσιμο; Ε; Άλογο!
Κρατούμενος: Μουλάρι ξεσαμάρωτο! Εγώ άλλα βλέπω.
Φύλακας: Ποια άλλα; Τι έχασα;
Κρατούμενος: Απ’το κακό στο χειρότερο πάμε.
Φύλακας: Ε;
Κρατούμενος: Δεν υπάρχει ποιότητα.
Φύλακας: Λεπτομέρειες! Ρε, ακόμα κάθεσαι; Λοιπόν!
Κρατούμενος: Τι;
Φύλακας: Τι θα ψηφίσεις, ρε;
Κρατούμενος: Βάσανο. Είμαι μεταξύ Γερμανίας και. Ουγγαρίας.
Φύλακας: Τέλειωνε! Περνά η ώρα.
Κρατούμενος: Ψύχραιμα. Δεν ψηφίζουμε μούρες!
Φύλακας: Τι λε, ρε; Μιλάμε πολύ φωνάρα η μπέμπα!
Κρατούμενος: Δεν είχε ποιότητα η φωνή της. Δεν είχε μελωδικότητα. Ζεστασιά καθόλου. Χρώμα ουδέν! Μουσικότητα μηδέν! Ντελάλης στη λαχαναγορά ήτανε!
Φύλακας: Το Γαλλιδάκι, όμως, ε; Αλφαδιά, ε;! Τι βυζόμπες! Α-πα-πα-πα-πά. Χλάπατις-Χλούπατις! Σκέτη τρέλα! Και κωλάρα! Αράπικη. Ουραάανια κλίση. Τούρλα! Τούρλος της Αγιας - Σοφιάς! Μεγάλ’ η χάρη Της! Να την είχαμ’ εδώ τώρα! Ατελείωτο πλάσμα. Κορμί λαμπάδα! Κάτι μπουτάρες που ’χε, η αθεόφοβη! Αμ, τις χειλάρες της τις είδες; Πω-πω-πω-πω-πώ κάτι χειλάρες: Ένα άνοιγμα η στοματάρα της, δέκα οχτάβες μαζί!

Κρατούμενος: Οι ψηλές που ’βγαζε; Σκέτο μαστίγιο. Με πήραν ξώφαλτσες! Α-πα-πα-πα-πά.
Φύλακας: Για τη Σουηδέζα, όμως, δεν έχεις να πεις! Σούπερ πλάσμα. Εικόνα, ζωγραφιά! Και Φορεσιές. Κοστούμια. Αξεσουάρ! Ε; Πέτα εδώ, τρύπες εδώ, παραμάνες εδώ. Σκισμένα καλσόν! Αμ, τα ρεβεράκια τα πρόσεξες; Πολύ γούστο! Κι οι κομμώσεις; Άψογη μπούκλα! Το μακιγιάζ; Αλεξίσφαιρο! Έχει φράγκα ο Σουηδός! Τσουλάει αγέρωχα η μόδα!
Κρατούμενος: Ναι, την πήρε η κατηφόρα.
Φύλακας: Ισραήλ.
Κρατούμενος: Ρε συ, αυτός έσκουζε σαν φώκια σε κλιμακτήριο. Τον άκουσες πώς τραγούδαγε;
Φύλακας: Ρε συ, ποιο ήτανε το πρώτο Ελληνικό τραγούδι στη Eurovision;
Κρατούμενος: Μαρινέλλα.
Φύλακας: Θεά!
Κρατούμενος: 1974…
Φύλακας: Καπάκι μετά την πτώση των συνταγματαρχών! Από τότε έχει να δει τέτοιο ελληνικό στίχο ο θεσμός. (τραγουδάει)
Κρατούμενος: Όχι, άλλο! Όχι, άλλο! Φτάνει! Έλεος! Σκάσε!
Φύλακας: Ζηλιάρη!
Κρατούμενος: Το αλλάζεις, δεν είναι έτσι.
Φύλακας: Και φωνάρα έχω και στυλ έχω. Αν είχα και μπαλέτο, θα ήτανε δική μου η πρωτιά!
Κρατούμενος: Έχουμε στείλει και φωνάρες στο διαγωνισμό! Το 2005 με την Παπαρίζου ήμασταν Number One! Θεϊκό κομμάτι! Ερμηνεία!
Φύλακας: 2005. Ένα χρόνο μετά τους Ολυμπιακούς έπεσε σύνθημα να μας αφανίσουν οικονομικά. Ξύπνα! «Lover undercover» και καλά… Σκύψαμε και τον φάγαμε. Μ’ εκείνο τον χοντρό.
Κρατούμενος: Τώρα έχει αδυνατίσει!
Φύλακας: Α! Μπράβο στο παιδί!
Κρατούμενος: Άκου: Ένα ήταν το κομμάτι όλων των Eurovisionικών εποχών! 1977 - «Μάθημα Σολφέζ»!
Φύλακας: Ναι, ρε! Αξέχαστο! Τι θέση είχαμε πάρει τότε, ρε;
Κρατούμενος: 5η. Θυμάμαι την κίνηση στο μαλλί του Πασχάλη.

Πρωτοπόρος, ο άτιμος!
Φύλακας: Ντυμένοι κι οι 4 με την τιμημένη γαλανόλευκη! Προσκοπικά παντελόνια με τιράντες και φαρδιά μάξι φορέματα.
Κρατούμενος: Ναι, όχι όπως τώρα που ξεβρακώνονται και βγαίνουν, για να πουλήσουν τα κρέατά τους!
Φύλακας: Ε, καλό είναι να βλέπουμε και λίγο μπουτάκι.!
Κρατούμενος: Ποιος νοιάζεται σήμερα για στίχους, για μουσική, για μελωδία, για ποιότητα, για ήθος, για ανθρωπιά, για σοβαρότητα; Αμορφωσιά…
Φύλακας: Το θυμάμαι σα να μην πέρασε μια μέρα! Καθαρός. Ελληνικός. Μπεσαλής στίχος!
Κρατούμενος: Ό,τι και να λέμε το ’77 οι ABBA τον είχανε ρουφήξει! Ακόμα κι ο Τούρκος, ένα χρόνο μετά, κυκλοφόρησε το ίδιο τραγούδι μ’ άλλα λόγια!
Φύλακας: «Μάθημα Σολφέζ».

Οι νεόπτωχοι της Ελένης Λαμνάτου

Κατερίνα: 3-2
Θανάσης: Πόσο; Δεν κλέβεις;
Κατερίνα: 3-3 , ναι!
Θανάσης: 4-3
Ισμήνη: Καλησπέρα.
Κατερίνα: Καλώς τους!
Μπαίνουν μέσα.
Ισμήνη: Τι κάνετε εδώ;
Κατερίνα: Μια χαρά, καθίστε!
Θανάσης: Μια στιγμή, παίζουμε σποράκια!
Κατερίνα: 4-4
Θανάσης: Δες, Μανώλη!
Μανώλης: Τι να δω; Που φτύνεις σποράκια;
Ισμήνη: Εσείς, πώς τα περνάτε;
Κατερίνα: Ο Θανάσης μου είναι πολύ χαρούμενος. Πες, Θανάση.
Θανάσης: Από αύριο δουλειά μόνο δυο φορές τη βδομάδα.
Μανώλης: Πω, πω τι έπαθες!
Θανάσης: Μετά (τραγουδιστά) απολύομαι, απολύομαι.
(Χορεύουν)
Ισμήνη: Καλέ, τι ωραία που περνάτε εσείς εδώ; Χρόνια είχα να χορέψω.
Μανώλης: Και χαίρεσαι;
Θανάσης: Χθες το βράδυ τι έκανες;
Μανώλης: Τι σχέση έχει αυτό;
Θανάσης: Απάντησέ μου, θα καταλάβεις.
Μανώλης: Σκεφτόμουν.
Θανάσης: Ενώ εγώ… παστίτσιο.
Ισμήνη: Ακούς, Μανώλη; Πηδιόντουσαν.
Θανάσης: Και τι σκεφτόσουν;
Μανώλης: Λογαριασμούς….
Θανάσης: Εγώ δεν έχω, άρα δε δίνω. Αμ, το άλλο;
Ισμήνη: Ποιο άλλο;
Θανάσης: Με λιγότερες ώρες δουλειάς, θα χαρώ το γυναικάκι μου. Δεύτερο μήνα του μέλιτος θα περάσουμε!

Ισμήνη: Έχει δίκιο ο Θανάσης. Εμείς στο ίδιο σπίτι ζούμε και δε βλεπόμαστε. Συνέχεια δουλεύεις.
Θανάσης: (κοιτώντας την Ισμήνη) Θες μήνα του μέλιτος και εσύ…
Μανώλης: Ρε, επικοινωνείτε;
Κατερίνα: Και βέβαια, επικοινωνούμε. Επικοινωνούμε πολύ περισσότερο.
Ισμήνη: (πονηρά) Επικοινωνείτε και…
Κατερίνα: Και, και! Έχει αναστενάξει το πάτωμα!
Ισμήνη: Είδες τον Μανώλη; Το κάνουν και στο πάτωμα.
(η Ισμήνη κοιτάει πονηρά τον Μανώλη)
Μανώλης: Γιατί, μήπως έχουν και κρεβάτι; Ξέχασέ το! Άλλη όρεξη δεν είχα.
Θανάσης: Αμ, δεν είχες!
Μανώλης: Κουμάντο στην όρεξή μου θα κάνεις;
Ισμήνη: Έλα, βρε Μανώλη.
Θανάσης: Μήπως ζηλεύεις;
Μανώλης: Τι να ζηλέψω, ρε; Έχεις και τίποτα;
Θανάσης: Επειδή δεν έχω.
Μανώλης: Ν' αφήσω την καριέρα μου;
Θανάσης: Τόσα χρόνια στα διόδια δε βαρέθηκες;
Μανώλης: Εγώ ρε, έχω τουλάχιστον δουλειά.
Κατερίνα: Σταματήστε, επιτέλους!
Ισμήνη: Έλα, Μανώλη μου, ηρέμησε.
Μανώλης: Ήρεμος είμαι!
Ισμήνη: Δεν πίνουμε κανένα καφεδάκι;
Κατερίνα: Τι θα θέλατε;
Ισμήνη: Εγώ θα έπινα έναν εσπρέσσο lungo διπλό.
Θανάσης: Lungo, ε;
Θανάσης: Δεν έχουμε, καρδιά μου. Κατερίνα, βάλε δύο διπλά νεράκια στα παιδιά.
(η Κατερίνα σηκώνεται, για να φέρει τα νεράκια)
Θανάσης: Στην υγειά μας!
Ισμήνη: Σκέτο θα το πιούμε;
Μανώλης: Το πέρασε για ουίσκι και θέλει φιστίκι.
Θανάσης: Ρε Ισμηνάκι, ρε Ισμήνη…Αυτό το σεντονάκι καινούριο είναι;

Ισμήνη: Μεταξωτή εσάρπα είναι.
Θανάσης: Τι λες, ρε παιδί μου!
(ο Θανάσης τρίβεται πάνω στην εσάρπα)
Θανάσης: Δουλεμένο στο χέρι;
Ισμήνη: Όλο.
Θανάσης: Όλο, ε; Πω, πω, πω, χειρωνακτική εργασία.
Ισμήνη: Είναι από φυσικό μετάξι.
Θανάσης: Πολύ φυσικό!
(ο Θανάσης συνεχίζει να τρίβεται πάνω στην εσάρπα)
Θανάσης: Τι κλωστή είναι αυτή, μάνα μου;
Μανώλης: Τι κάνεις εκεί, ρε;
Θανάσης: Τι κάνω;
Μανώλης: Κοντά τα χέρια σου.
Θανάσης: Τι είναι αυτός, ρε Κατερίνα! Την εσάρπα χαϊδεύω.
Κατερίνα: Έλα Θανάση τώρα, αφού τον ξέρεις τον Μανώλη! Τι θα θέλατε να πιείτε;
Μανώλης: Άσ' το ποτό. Πάμε κατευθείαν στο φαί.
Θανάσης: Γιατί;
Μανώλης: Γιατί πείνασα.
Θανάσης: Πείνασες;
Μανώλης: Δεν παραγγέλνουμε να τελειώνουμε;
Θανάσης: Μας προσβάλλεις!
Μανώλης: Τι μαγειρέψατε;
Θανάσης: Τίποτα.
Ισμήνη: Και τι θα φάμε;
Θανάσης: Φαί, φαί! Κολλημένος, αδελφάκι μου.
Μανώλης: Κολλημένο είναι το εντεράκι μου.
Θανάσης: Το εντεράκι σου και το σκυλάκι σου, όπως τα μάθεις!
Ισμήνη: Έχετε σκυλάκι;
Θανάσης: Μόνο εντεράκι!
Μανώλης: Κουβέντα θ' ανοίξουμε, τώρα;
Θανάσης: Γιατί; Εμείς πριν κοιμηθούμε, συζητάμε.
Ισμήνη: Τ'ακούς; Εμείς τι κάνουμε;
Μανώλης: Προχθές δε μ'έβαλες και σου διάβαζα ποίηση, πριν κοιμηθείς;
Ισμήνη: Ναι! Και κοιμήθηκες εσύ!

Κατερίνα: Εγώ διαβάζω στο Θανάση συνταγές μαγειρικής.
Ισμήνη: Και κοιμάται;
Κατερίνα: Όχι, βέβαια! (πονηρά) Κοιμάσαι, Θανάση;
Θανάσης: Μπούτι δεν κλείνουμε.
Κατερίνα: Χθες του διάβαζα το παστίτσιο!
Θανάσης: Παστίτσιο; Μη μου το κάνεις αυτό!
Κατερίνα: Τι σου κάνω;
Θανάσης: Με μακαρόνι χοντρό, ε;
Κατερίνα: Ε, βέβαια.
Θανάσης: Για τι νούμερο μιλάμε;
Κατερίνα: Ξέρω γω… 3.
Θανάσης: Πω πω πω!
Ισμήνη: Καλύτερα να βάλεις 2!
Θανάσης: 2 ε; Δεν κρατιέμαι!
Κατερίνα: Όσο πιο χοντρό, τόσο πιο καλό.
Ισμήνη: Τ'ακούς, Μανώλη;
Κατερίνα: Καθίστε να σας διαβάσω. Θα σας διαβάσω το χοιρινό!
Θανάσης: Όχι τώρα, Κατερίνα.
Κατερίνα: Γιατί; Μια παρέα είμαστε!
(η Κατερίνα πηγαίνει και φέρνει το βιβλίο με τις συνταγές. Διαβάζει)
Κατερίνα: Αφού βγάλουμε το χοιρινό απ' τη γάστρα, δένουμε τη σάλτσα με τυρί κρέμα.
Θανάσης: Δέσ' τη να την πουτάνα!
Κατερίνα: Στη συνέχεια, χύνουμε τη σάλτσα πάνω απ' το κρέας και…
Θανάσης: Βάλ' την όλη…
Κατερίνα: Και ετοιμάζουμε τα καραμελωμένα καρότα.
Θανάσης: Πόσο καραμελωμένα;
Κατερίνα: Πολύ! Βάζουμε πολύ ζάχαρη και τα σκεπάζουμε με αντικολλητικό χαρτί.
Θανάσης: Τι το θες το χαρτί;
Κατερίνα: Προφυλάσσει από την υγρασία.
Θανάσης: Συνέχισε, συνέχισε. Μη σταματάς!
Κατερίνα: Αφήνουμε να βράσει, μέχρι να γίνει καραμέλα και συνοδεύουμε με το κρέας.
Θανάσης: Αα! Αυτό ήταν! (οργασμός)
Ισμήνη: Αχ! Μου άνοιξε η όρεξη.

Μανώλης: Το μάθαμε και το χοιρινό.
Ισμήνη: Να μας δώσετε και μας τη συνταγή.
Θανάσης: Φτιάξτε το και θα μας θυμηθείτε.
Ισμήνη: Το μόνο που φοβάμαι είναι μην κολλήσει η καραμέλα.
Θανάσης: (πονηρά) Άμα σου κολλήσει, φώναξέ με.
Θανάσης: Να σου βάλω ένα ποτάκι να χαλαρώσεις;
Μανώλης: (απευθυνόμενος στον Θανάση) Βάλε ένα ουίσκι,
Θανάσης: Δεν έχουμε!

Οι δούλοι της Νατάσας Κολομβότσου

Δουλέμπορος: Κυρίες και κύριοι, οι πιο καλοί δούλοι σήμερα στο παζάρι μας. Ελάτε να πάρετε, παλληκάρια, όμορφα, δυνατά, έξυπνα από σκληρούς πολέμους και από δυσβάσταχτα χρέη.
Αφεντικό 1: Από πού τους μάζεψες, Χλαμύδια;
Δουλέμπορος: Εκτός από εκείνον δεξιά, που είναι αιχμάλωτος από τον Καρχηδονιακό πόλεμο, τον άλλο τον μάζεψα απ'το σπίτι του, γιατί δεν είχε να πληρώσει τα χρέη του. Εδώ που τα λέμε, ούτε κανάτα για νερό δεν είχε. Λοιπόν, από πού θέλετε να ξεκινήσουμε;
Αφεντικό 1: Βρε, βρε, τα παλικάρια! Άγρια χρέη, λοιπόν. Για να δούμε τον πρώτο από τα αριστερά.
Αφεντικό 2: Ναι, για να σε δούμε νεαρέ, τι ψάρια πιάνεις.
Δουλέμπορος: Ευκαιρία, κύριες και κύριοι. 10 δηνάρια μόνο για τον νεαρό.
Αφεντικό 1: Για πες μου, λοιπόν παιδί μου, πόσο χρονών είσαι;
Δούλος: 25, κύριε.
Αφεντικό 1: Χμ, νεότατος, αν και μου φαινόσουν πιο μεγάλος. Ποιο είναι το όνομά σου;
Δούλος: Τάκιτος, κύριε.
Αφεντικό 1: Τάκιτος; Τι όνομα είναι αυτό;

Δούλος: Τάκιτος, αλλά με φωνάζουν Τάκη.
Αφεντικό 1: Πώς και δεν σε φωνάζουν κήτος;
Δουλέμπορος: Τάκιτος.
Αφεντικό 2: Τι έχεις κάνει, λοιπόν, νέε μου;
Δούλος: Έχω σπουδάσει 4 χρόνια στη σχολή της Σικελίας οικονομικά. Έχω κάνει ένα μεταπτυχιακό στη λογιστική, στις Συρακούσες, ένα στο μάρκετινγκ στο Mediolanum, και ένα τρίτο στη διοίκηση επιχειρήσεων, στην Καρχηδόνα.
Αφεντικό 1: Στα καρχηδόνια μας.
Δούλος: Ναι, μπορώ να εργάζομαι σαν δούλος και να εποπτεύω σαν αφέντης. Μάλιστα ξέρω να παίζω και άρπα εν ώρα εργασίας που αυξάνει την αποδοτικότητα.
Δουλέμπορος: Συγχαρητήρια, νέε μου!
Δούλος: Ευχαριστώ.
Δουλέμπορος: Παρακαλώ.
Δούλος: Όχι, εγώ παρακαλώ!
Αφεντικό 1: Μα το 12θεο, από πού τον μάζεψες αυτόν, ρε Χλαμύδια; Ιδεολόγο, που παίζει και άρπα; 4 δηνάρια και πολλά σου είναι. Για να δω λίγη δύναμη (του πιάνει το μπούτι).
Αφεντικό 2: Τώρα, μάλιστα! Δυνατά πόδια και δυνατό πηγούνι, για να δω και κωλαράκι.
Δουλέμπορος: Ναι, ναι, και μπράτσα. Δείξε και τα δυνατά σου μπράτσα, νέε μου. Δείξε πόσα μπορείς να κάνεις.
Αφεντικό 1: 7 δηνάρια είναι πολλά.
Δουλέμπορος: Δείξε στα παιδιά και το άλλο..!
(κούνημα κωλομεριών εναλλάξ)
Αφεντικό 2: Και 6 πολλά είναι.
Δούλος: Μα μ’αυτά τα πόδια και αυτά τα χέρια, φέρνω έναν οίκο πάνω-κάτω. Γυαλάδα, φροντίδα και ό,τι άλλο χρειαστεί. Μπορώ και να σας συμβουλέψω για τους λογαριασμούς στο σπίτι και πώς να μειώσετε τα έξοδα.
Αφεντικό 1: Καλά, καλά, για τρέξε λίγο μέχρι τη γωνία.
Δουλέμπορος: Μπορεί να μην έχει επιτάχυνση στην ευθεία ,αλλά μαρσάρει στις στροφές.
Αφεντικό 2: Χάλια! 12 δευτερόλεπτα. Για να μετρήσω τους παλμούς σου.

Δουλέμπορος: Δείξε, όμως, τη δύναμή σου. (του δίνει βιβλίο για σκίσιμο)Τα πάντα μπορεί να σηκώσει και με τα πάντα να δουλέψει. (όταν δεν τα καταφέρνει με το βιβλίο) Απλώς, έχει λίγο μυαλό παραπάνω, αυτό είναι όλο.
Αφεντικό 1: Τί προϋπηρεσία έχεις;
Δούλος: Στον έμπορα, Μάξιμο δούλευα 2 χρόνια οργανώνοντας τα εμπορεύματά του. Μετά δούλεψα στα Everest. Εκεί, βοηθούσα στις αγορές των υλικών. Ψωμί, τυροκαυτερή και ντομάτες.
Αφεντικό 2: Μου φαίνεται πως θες να ξανακούσεις για τα καρχηδόνια του!
Αφεντικό 1: 3 δηνάρια και πολλά λέω!
Αφεντικό 2: 2 δηνάρια θα πω εγώ.
Δουλέμπορος: Μα δεν είπε κάτι κακό το παλληκάρι. Ήθελε απλώς να σας δείξει ότι έχει συνηθίσει στη συνεργασία και στη δουλειά.
Δούλος: Κάνω και υπολογισμούς. Στη σχολή είχα πάρει το βραβείο της…
Αφεντικό 2: (δίνει σφαλιάρα στον Δούλο και λέει στον Αφ1) Ήθελα να δω αν αντέχει το ξύλο.
Αφεντικό 1: Για έλα εδώ. (του δίνει μπουνιές)
(ο δούλος δεν μιλάει)
Δουλέμπορος: Είναι ανθεκτικός, είδατε; Αυτό προσπαθώ να σας πω τόση ώρα. Αξίζει τουλάχιστον 3 δηνάρια.
Δούλος: Ναι, ναι, και το ξύλο μου αρέσει.
Αφεντικό 1: 1 δηνάριο θα έλεγα εγώ.
Αφεντικό 2: Μισό, γιατί θα χάσουμε και χρόνο να σου μάθουμε τα βασικά.
Δουλέμπορος: Πάρτε τον μωρέ, ξεπουλάω. Πάρτε τον και βερεσέ.
Αφεντικό 2: Τώρα που το σκέφτομαι, γράψε Χλαμύδια, γράψε ότι η εργασία του δούλου μας ξεκινά με οφειλή 3 δηνάρια, που θα είναι τα έξοδα εκπαίδευσης και θα τα βρω εγώ με τον Κρίτωνα.
Αφεντικό 1: Εγώ λέω να πάρουμε τον άλλον δίπλα που δεν μιλάει.
Αφεντικό 2: Πώς λέγεσαι εσύ, παιδί μου;
Δούλος 2: Σπάρτακος.
Αφεντικό 1: Καλό παιδί και ήσυχο φαίνεσαι. Έλα.

Τσαμπίκος του Αχιλλέα Τζέμου

Ο Τσαμπίκος κάθεται στο παγκάκι και τις τρώει απ' τον Μίμη που είναι γυρισμένος με την πλάτη στο κοινό. Μπαίνει ο φίλος του ο Στηβ.
Στηβ: Τσαμπίκο! Τι κάνεις, ρε φίλε; Είσαι καλά;
Τσαμπίκος: Μια χαρά είμαι, Στηβ. Εσύ; Τι χαμπάρια;
Στηβ: Αααα, τα ίδια μωρέ, όπως τά ξερες. Πού χάθηκες, ρε φίλε; Έχω να σε δω μέρες.
Τσαμπίκος: Που να στα λέω, Στηβ. Τελευταία, είμαι συνέχεια πέρα δώθε. Με την καλή έννοια, όμως.
Στηβ: Μπράβο, ρε φίλε. Αυτά είναι! Γιατί πλέον σπάνια ακούς κάποιον να είναι καλά. Όλοι οι άλλοι είναι μέσα στη μιζέρια.
Τσαμπίκος: Αααα! Όλα κι όλα, Στηβ! Άσε τους άλλους. Εμείς, τι κάνουμε είναι το θέμα.
Στηβ: Α γεια σου, ρε Τσαμπίκο. Εμείς, τι κάνουμε είναι το θέμα.
(Αναστενάζουν και οι δύο βαθιά. Μετά ο Τσαμπίκος τρώει μια γερή «σεκάνς» από μπουνίδια)
Στηβ: Και μια που το'φερε η κουβέντα, εσείς τι ακριβώς κάνετε εδώ;
Τσαμπίκος: Άντε, ρε Στηβ και νόμιζα ότι δε θα ρώταγες ποτέ! Λοιπόν, άκου! Ακούς;
Στηβ: Ακούω.
Τσαμπίκος: Φίλε, όλο αυτόν τον καιρό που είχα χαθεί, ένιωθα πολύ άσχημα. Είχα κλειστεί μέσα στο σπίτι και δεν ήθελα να πάω πουθενά. Ούτε μέχρι το περίπτερο, σου λέω. Πουθενά!
Στηβ: Κατάθλιψη και έτσι, ρε Τσαμπίκο;
Τσαμπίκος: Όχι, ρε Στηβ. Δεν παθαίνω εγώ κατάθλιψη, ρε. Αυτά είναι για τις γυναίκες.
Στηβ: Τότε;
Τσαμπίκος: Δεν ήθελα να βγω από το σπίτι, Στηβ, γιατί φοβόμουν. Φοβόμουν ότι θα με δείρουν.
Στηβ: Ποιος, ρε Τσαμπίκο να σε δείρει ολόκληρο άντρα;
Τσαμπίκος: Ποιος; Σκέψου μόνο πού ζούμε. Πες ότι πας ένα θέατρο. Ξαφνικά, μπουκάρουν οι γαύροι και τα κάνουν λαμπόγυαλο. Πες ότι είσαι φοιτητής και πας να ψηφίσεις. Οι μισές νεολαίες θέλουν να σε πλακώσουν. Πες ότι έχεις πάει για ηλιοθεραπεία και περπατάς στο

κέντρο. Θα σε κάνουν τόπι στο ξύλο οι νεοναζί. Πας σε μια πορεία; Άσε, μη το συζητάμε καλύτερα. Είσαι γκέι; Σου την έχουν στημένη όλοι οι κρυφογκέι. Ε, και εντάξει, αν είσαι πολιτικός, δημοσιογράφος ή μοιάζεις με τον Νταλάρα, θέλει να σε δείρει όλος ο κόσμος. Τελικά, αν ζεις σ' αυτή την πόλη, όποιος και να 'σαι, θα τις φας. Μπορεί όχι σήμερα, μπορεί όχι αύριο, αλλά κάποια στιγμή εκεί που κάθεσαι και πιστεύεις ότι δεν ενοχλείς κανέναν, θα έρθει κάποιος και θα σε τσακίσει στο ξύλο.
Στηβ: Φίλε, τώρα που το λες, δεν έχεις και πολύ άδικο. Αλλά, και τι να κάνεις;
Τσαμπίκος: Αυτό ακριβώς σκέφτηκα και εγώ, τι κάνεις όταν ξέρεις ότι θα τις φας;
Στηβ: Ξέρω γω; Μαθαίνεις καράτε;
Τσαμπίκος: Ρε Στηβ, ρε Στηβ! Μην είσαι αφελής, ρε φίλε. Αφού όλοι ξέρουμε ότι η βία γεννάει βία και γίνεται φαύλος κύκλος και τέτοια. Ο Μιθριδάτης ο έκτος, ο Βασιλιάς του Πόντου, ήξερε ότι θα τον δηλητηριάζανε. Ξέρεις τι έκανε;
Στηβ: Μπαααα, τεχνικό έχω τελειώσει.
Τσαμπίκος: Πάντως, δεν έκατσε με σταυρωμένα χέρια. Έπαιρνε μόνος του κάθε μέρα δηλητήριο, λίγο λίγο, μέχρι που στο τέλος ανέπτυξε ανοσία.
Μίμης: Τσσσσςςς! Τι είπε ο Τσαμπίκος!
Τσαμπίκος: Μίμη, μη με διακόπτεις! (εδώ τρώει μια σούπερ μπάτσα από τον Μίμη)
Τσαμπίκος: Αααχ! (στάνιαρε). Έτσι και εγώ, Στηβ. Τέρμα η παθητικότητα, σκέφτηκα! Ώρα να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου σκέφτηκα και πήρα την απόφαση να τρώω λίγο ξύλο κάθε μέρα. Όχι, όμως, παθητικά. Με δική μου πρωτοβουλία. Εγώ αποφασίζω το πού, το πότε και το πόσο. Να'ναι καλά και το φιλαράκι μου, ο Μίμης από δω, που με βοηθάει. Έχει γίνει το δεξί μου χέρι. Και γαμώ τα παιδιά σου λέω. Είμαστε φίλοι από παιδιά.
Στηβ: Και πιάνει, ρε Τσαμπίκο; Πώς νιώθεις;
Τσαμπίκος: Έχω να νιώσω τόσο ωραία από τότε που πήραμε το Euro, φίλε. Όχι μόνο δεν φοβάμαι πια κανέναν, όχι μόνο δεν μένω κλεισμένος μέσα, αλλά νιώθω ότι ζω στην πιο ωραία πόλη του κόσμου.
Στηβ: Φίλε, με έχουν εντυπωσιάσει τόσο τα λόγια σου, όσο και η

τολμηρή σου στάση. Μακάρι να είχα και εγώ έναν φίλο σαν τον Μίμη, αλλά δεν έχω. Και σ' αυτή την κοινωνία τη σάπια, πού να βρεις ένα έμπιστο χέρι βοηθείας;
Μίμης: Ο Μίμης! (χτυπάει το χέρι του στο στήθος) Ο Μίμης θα σε κανονίσει και σένα. Έχω ένα φιλαράκι σου λέω, τον Κωστάκη. Είναι ό,τι πρέπει για αρχή. Πολύ ελαφροχέρης σου λέω. Παλιά έκανε ενέσεις σε διαβητικούς. Κωστάκη!
(Μπαίνει ο Φίλιππος και κάθεται δίπλα στον Μίμη και αρχίζουν τις μπάτσες)
Τσαμπίκος: Για πες. Στηβ. Ακούω εντυπώσεις.
Στηβ: Τσαμπίκο, ήδη έχω αρχίσει και νιώθω καλύτερα! Ευχαριστώ, ρε Τσαμπίκο. Μου άνοιξες τα μάτια.
Τσαμπίκος: Και πού να δεις σε λίγο που θα σου ανοίξει και η μύτη! Άλλος άνθρωπος θα αισθάνεσαι! Θα περπατάς στην Αθήνα ξέγνοιαστα, με ψηλά το κεφάλι. Χωρίς να κοιτάς πίσω σου, χωρίς να φοβάσαι κανέναν! Όπως πρέπει να είναι ένας περήφανος Αθηναίος!

Παραγωγή: Αστούρθοι 2012